

Novena Simfonia de Beethoven — Gustavo Dudamel

Palau 100

Divendres, 18 de setembre
de 2020 – 20h
Sala de Concerts

[Índex](#)

Índex

Programa 3/20 →

Comentari 4/20 →

Biografies 5/20 →

Susanne Elmark, soprano

Aigul Akhmetshina, mezzosoprano

Leonardo Capalbo, tenor

José Antonio López, baríton

Orquesta Sinfónica de Galicia

Cor de Cambra del Palau

de la Música Catalana

Orfeó Català

Escuela Superior

de Música Reina Sofía

Textos 14/20 →

Formacions 15/20 →

Argumentari de l'escola 16/20 →

També et pot interessar 17/20 →

Programa

Susanne Elmark, soprano

Aigul Akhmetshina,

mezzosoprano

Leonardo Capalbo, tenor

José Antonio López, baix

Orfeó Català (Simon Halsey,
director artístic; Pablo Larraz,
director principal)

**Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana**

(Simon Halsey, director artístic;
Xavier Puig, director principal)

**Orquesta Sinfónica
de Galicia**

Alumnes de l'Escuela

Superior de Música

Reina Sofía

Gustavo Dudamel, director

Ludwig van Beethoven

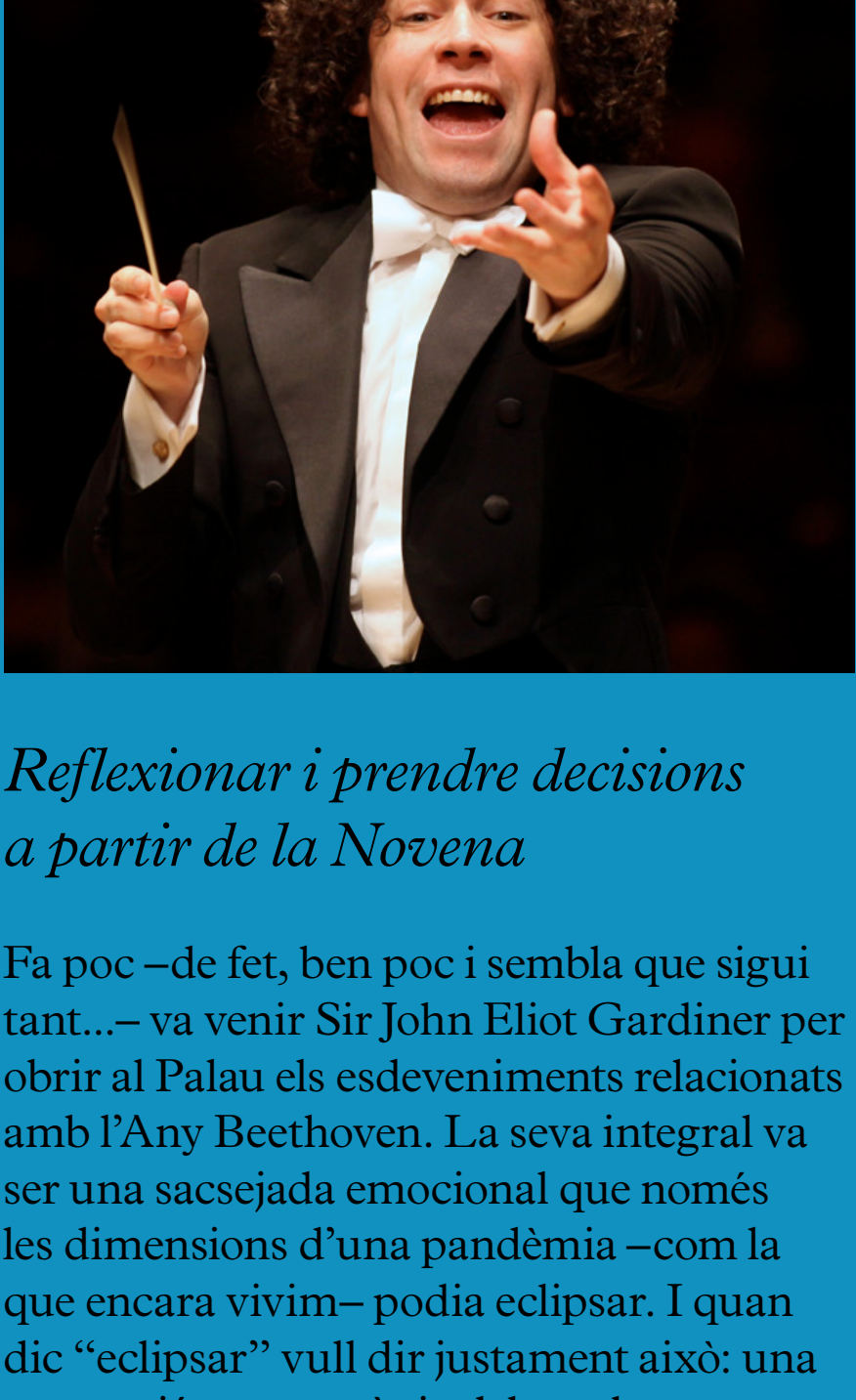
(1770 - 1827)

*Simfonia núm. 9, en Re menor,
op. 125, "Coral"*

- I. Allegro ma non troppo,
un poco maestoso
- II. Molto vivace
- III. Adagio molto e cantabile
- IV. Finale. Presto

Durada aproximada del concert:
65 minuts.

Comentari

Reflexionar i prendre decisions

a partir de la Novena

Fa poc –de fet, ben poc i sembla que sigui tant...– va venir Sir John Eliot Gardiner per obrir al Palau els esdeveniments relacionats amb l’Any Beethoven. La seva integral va ser una sacsejada emocional que només les dimensions d’una pandèmia –com la que encara vivim– podia eclipsar. I quan dic “eclipsar” vull dir justament això: una suspensió momentània del que ha passat per donar pas a l’esclat de la cridòria per la llum, la llum mateixa i, per descomptat, el so i l’emoció que només atorga la música.

A l’assaig del programa de mà d’aquella

integral, i al cicle de conferències que vaig

tenir l’oportunitat d’oferir al Palau, vaig

proposar una tesi entorn de la *Novena*

de Beethoven que es pot resumir com la

resposta a la pregunta que segueix: quin

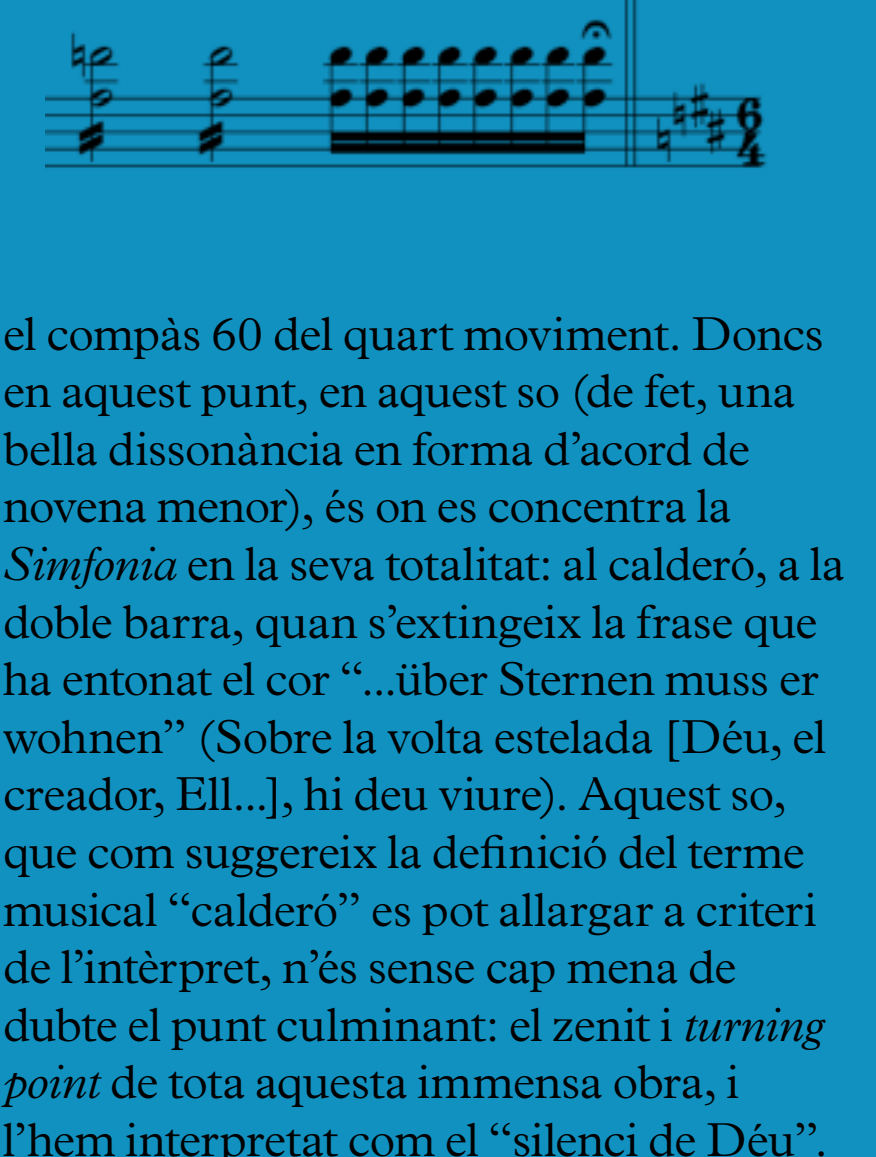
és el moment més transcendent, emotiu,

important, complex, físic i metafísic de

la peça? Doncs sense cap mena de por

d’equivocar-me, els el torno a suggerir.

Aquí:

el compàs 60 del quart moviment. Doncs en aquest punt, en aquest so (de fet, una bella dissonància en forma d’acord de novena menor), és on es concentra la *Simfonia* en la seva totalitat: al calderó, a la doble barra, quan s’extingeix la frase que ha entonat el cor “...über Sternen muss er wohnen” (Sobre la volta estelada [Déu, el creador, Ell...], hi deu viure). Aquest so, que com suggereix la definició del terme musical “calderó” es pot allargar a criteri de l’interpret, n’és sense cap mena de dubte el punt culminant: el zenit i *turning point* de tota aquesta immensa obra, i l’hem interpretat com el “silenci de Déu”. És la resposta –bella i críptica– davant la cridòria dels seus devots, els quals el cerquen desesperadament i el burxen amb preguntes. No obstant això, als textos i a la conferència del febrer d’enguany (fa poc, fa tant...) vaig proposar una tesi encara més arriscada: el silenci que punxa l’ànima no és el cèlebre acord xiuxiuejant de novena..., és el silenci real i físic! que es produeix entre l’esperança d’una resposta (l’acord) i el fet d’emprendre amb joia la doble fuga que ve tot seguit. Desenvolupem una mica més la idea, a fi que, al capdavall, la discreció de Dudamel ens doni la raó.

La *Novena* té un pla, un itinerari que el mateix Beethoven ens va deixar escrit als seus esborranys per a l’himne final. Del primer moviment, en deia la “Desesperació”, i la marxa fúnebre final confirmava que assistíem a una tragèdia. Al segon moviment, s’hi sentia una dansa grotesca que Beethoven va suggerir com a “Farsa” i que donaria pas a la “Tendresa” de l’adagio del tercer moviment. Però res de tot això convencia Beethoven. Estava buscant alguna cosa: “una cosa més decidida, més viva” per donar forma al “càntic religiós” que li rondava pel cap de feia temps. L’Alegria de Schiller és la que farà possible a Beethoven d’acostar-se (i al seu costat, tots nosaltres...) a dialogar amb el Creador i interrogar-lo. Una vegada trobada l’Alegria (el cèlebre tema musical), iniciem el viatge *feuertrunken* (embriacs de foc) i cridem “*Zu Gott*” (Cap a Déu!) i una cursa trepidant ens mena fins a les portes de l’Elisi. La Germandat ens rep amb la seva pregària monòdica i quan ja som allà, demanem pel Creador, ens hi prostrem, el cerquem i només hi obtenim una cosa: silenci... En altres mots, un fracàs comunicatiu –tal com és costum que sigui, llevat de “revelacions” intransferibles...

En resum, Beethoven ha intentat fer allò que havia escrit el 1823: “No hi ha res més gran que acostar-se a la divinitat més que els altres homes i des d’allà escampar els raigs divins entre el gener humà”. Beethoven ens va animar a pujar, alegres i agermanats a la volta estelada per trobar-nos amb el Demiürg. Però només assolim “intuir-lo” i com a molt afirmar que “deu” viure un Pare amorós. El seu silenci va ser l’única resposta aconseguida. Un trèmol, un ventet sonor en forma d’acord de novena (La-Do#-Mi-Sol-Si bemoll) que inundà l’espai i metaforitza el mutis diví. Però malgrat la recerca infructuosa del Creador, res no ens acovardeix i L’Alegria i La Germandat s’entrellacen en forma de doble fuga i comencem el descens. Beethoven (i tots nosaltres, agermanats i alegres) escampem aquells raigs divins robats a l’Elisi. Es desenvolupa l’extensa coda fins a assolir les dimensions d’un tsunami musical indeturable coronat per una afirmació exultant de L’Alegria, combustible veritable de tota aquesta aventura filosoficomusical.

Però just allà, en aquell breu espai de temps, en aquest passar la pàgina en què el ventet sonor de l’acord s’extingeix i s’inicia la doble fuga, quan es crea un silenci “real” que capitalitza tota la *Simfonia*. En altres paraules, es gesta un “buit” que ara converteixo en metàfora com la darrera esperança a escoltar una resposta del Creador o potser (encara millor...), el breu moment en què la humanitat reflexiona i pren decisions. És cert, cada director té la discreció d’allargar el calderó sobre l’acord, però també decideix quant de temps vol allargar el “buit” després de l’acord misteriós. La tensió és insuportable. La discreció s’ha d’imposar.

Faci la prova i intenti verificar o falsejar la meva hipòtesi. Escolti qualsevol versió i quan arribi aquest moment, estigui atent al temps que atorga cada director a l’esmentat buit. En la sessió Parlem de Música prèvia al concert de Gardiner vam poder demostrar-ho: Barenboim i Muti no hi deixen gairebé espai i semblaria que “passen pàgina” immediatament... Bernstein, en la seva interpretació amb la Filharmònica de Viena, hi deixa un buit breu que –*as usual*– omple amb una sabatada al podi... Eschenbach allarga aquest silenci real amb exageració i excés per donar l’entrada al Tokyo Opera Singers, com si fos un cor inexpert...

I arribem a Dudamel. El mestre veneçolà fa un silenci la discreció del qual lloem. I hi insistim, aquest altre silenci –que anomenem real– no existeix; no està escrit a la partitura. És només un canvi de pàgina; una doble barra entre el compàs 60 i el 61; entre el calderó del silenci metafòric del xiuxiuejant acord i la doble fuga que es desencadena. Dudamel, especialment en la versió que va oferir a Santiago de Compostel·la, fa una cosa proverbial. Allà mateix a la plaça davant la catedral i d’un públic ingent, afronta el trèmol beethovenià i el Creador fa el seu silenci en forma d’acord de novena... Dudamel tanca el calderó, mira al cel i fa una pausa de silenci breu i molt discreta, a fi de donar aleshores el senyal d’entrada al cor. És una pausa brevíssima i bella, la justa per reflexionar i prendre decisions.

En fi, una hora o altra abandonarem la desesperació, la farsa i la tendresa a què la pandèmia ens ha abocat. Seguim el suggeriment de Beethoven: agermanem-nos i pugem joiosos a l’Elisi. I quan hi siguem, mirem de dialogar amb el Creador (fem-li les preguntes escaients...) i davant el seu silenci retòric (potser perquè no existeix o per raó d’alguna estratègia astuta...), reflexionem, prenguem decisions i baixem-ne entusiastes amb la *Götterfunken* (guspira divina) i la *zauber* (màgia) per compartir-la amb el proïsme. En aquest bonic procés haurem gaudit –una vegada i mil vegades més– del prodigi sonor de la *Novena*, i ves a saber si en tornar ens trobarem –com s’esdevé sempre després d’escoltar-la– amb un món millor.

Carlos Calderón Urreiztieta

Doctor en humanitats i divulgador musical

Biografies

© Smallz + Raskind

Gustavo Dudamel, director

Gustavo Dudamel troba gran motivació en la creença que la música té el poder de transformar vides i canviar el món. Amb la seva dinàmica presència al podi i el suport incansable a l'educació artística, ha donat a conèixer la música clàssica a nous públics arreu del món i ha facilitat l'accés a les arts a innumbrables persones en comunitats que no hi tenien accés.

Arran de la pandèmia de la COVID-19, que ha aturat la majoria de les actuacions en directe, Dudamel ha dedicat encara més temps i energia a la seva missió de fer arribar la música als joves d'arreu, amb el convenciment que les arts ocupen un paper essencial en la creació d'una societat més justa, pacífica i integrada.

Mentre seguia la quarantena a Los Angeles, va fer *En casa con Gustavo*, un nou programa radiofònic, en què va compartir històries personals i seleccions musicals com a manera d'unir la gent durant aquesta situació d'aïllament. Retransmès tant en l'àmbit local com internacional, en anglès i en espanyol, entre els amfitrions convidats va figurar John Williams, a més de l'actriu María Valverde, muller de Dudamel.

El director també va participar en *Global goal: unite for our future*, especial televisiu de Global Citizen, per recaptar fons des del Hollywood Bowl amb La Phil i la YOLA (Orquestra Juvenil de Los Angeles), físicament distanciats. L'esdeveniment, en el qual també van participar Shakira, Coldplay, Lin-Manuel Miranda, Usher i altres artistes, va tenir una audiència milionària arreu del planeta i va recaptar 6,9 milions de dòlars, destinats a proves, tractaments i vacunes contra la COVID-19 a les comunitats més pobres i marginades del món.

Els seus propers projectes inclouen una versió virtual del Festival Nacional de la YOLA (un de molts esdeveniments educatius nacionals i internacionals) i el llançament de *Symphony*, una iniciativa multimèdia molt esperada en col·laboració amb la Fundació “la Caixa”, que a final d'any començarà a Barcelona i anirà de gira per tot Espanya. A partir d'aquest mes d'agost presentarà a la televisió pública americana una sèrie titulada *En concert al Hollywood Bowl*, amb moments estel·lars de LA Phil durant l'última dècada a la seu on és resident a l'estiu. Ja al principi del 2021 el programa serà retransmès a tot el país.

Dudamel actuarà amb la Filharmònica de Viena als festivals de Salzburg i Grafenegg, i després farà una gira pels Estats Units, amb tres actuacions al Carnegie Hall i iniciarà dos nous projectes educatius aquesta temporada 2020-21, mitjançant la col·laboració de la seva fundació i l'Escuela de Música Reina Sofía de Madrid.

Defensor aferrissat de l'educació musical i el desenvolupament social gràcies a l'art, Dudamel es va formar i va forjar la seva experiència de ben jove amb El Sistema, un programa extraordinari d'entrenament i immersió musical que va iniciar el mestre José Antonio Abreu el 1975.

Inspirant-se precisament en El Sistema, Dudamel i la Filharmònica de Los Angeles (La Phil), juntament amb els seus aliats socials van fundar l'Orquestra Juvenil de Los Angeles (YOLA) el 2007, en què participen més de 1.300 músics joves que gaudeixen d'instruments cedits i reben una formació musical intensiva, així com suport acadèmic i entrenament de lideratge. La temporada 2020-21, la YOLA obrirà el seu edifici permanent, construït especialment amb aquesta finalitat: el Centre Judith i Thomas L. Beckmen de la YOLA a Inglewood, obra de l'arquitecte Frank Gehry.

Biografies

© Lars Andreas

Susanne Elmark, soprano

Nascuda a Dinamarca i formada a Copenhaguen, té al seu repertori els rols principals de coloratura de la seva corda, com ara Zerbinetta d'*Ariadne auf Naxos*, Reina de la Nit de *La flauta màgica*, Konstanze d'*El rapte del serrall*, Fiakermilli d'*Arabella*, el titular de *Lulu* i Marie de *Die Soldaten*, que ha cantat als escenaris de la Deutsche Oper de Berlín, Bayerische Staatsoper de Munic, Gran Teatre del Liceu, Opera Oslo, Opernhaus de Zuric i Volksoper de Viena. En concert, ha cantat els oratoris principals de Bach, Händel i Mozart, a l'Oslo Koncerthus, Gewandhaus de Leipzig, Sala Filharmònica de Sant Petersburg, Berliner Philharmonie i Konzerthaus de Viena. Recentment ha cantat Agnès de *Written on skin* al Suntory Hall de Tòquio, Maima i la jove noia flor de *Barkouf* d'Offenbach a l'Staatenhaus de Colònia i Ianna de *Babylon* de Jörg Widmann a l'Staatsoper de Berlín. Al Teatro Real ha participat en *Die Soldaten* (2018).

Biografies

© Lera Nurg Alieva

Aigul Akhmetshina, mezzosoprano

Nascuda a Rússia, es va formar a l'Escola d'Arts d'Ufà (República de Baixkíria). És membre del Sindicat Internacional de Músics del Centre Interregional Xaliapin. El 2007 va entrar al programa per a joves artistes Jette Parker de la Royal Opera House de Londres, on va interpretar els papers de Preziosilla de *La forza del destino*, Mercédès i el titular de *Carmen*, així com de *La tragédie de Carmen*, i Sonietka de *Lady Macbeth* de Mtsensk. Ha interpretat l'*Stabat Mater* de Dvořák amb la Filharmònica de la Ràdio Holandesa i Olga de *Ievgueni Oneguín* amb l'Orquestra Nacional Russa. Ha treballat amb el director Vladímir Spivakov i ha actuat amb la London Philharmonic Orchestra i la Bournemouth Symphony Orchestra. Recentment ha cantat *La forza del destino* i el rol titular de *Carmen* amb Anna Netrebko, dirigides per Antonio Pappano, a la Royal Opera House de Londres, Dulcinée de *Don Quichotte* al Festival de Wexford, Polina de *La dama de piques* al Teatro San Carlo de Nàpols i *Il barbiere di Siviglia* a la Israeli Opera de Tel Aviv.

Biografies

© Adama Ulrich

Leonardo Capalbo, tenor

Aquest tenor italoamericà es va formar a la Juilliard School of Music, Music Academy of the West de Santa Bàrbara i a l'Académie Musicale de Villecroze, sota el mestratge de la mezzosoprano Marilyn Horne, i debutà el 2004 com a Paco de *La vida* breu a l'Opera North. Ha cantat el rol titular de *Les contes d'Hoffmann* i Ismaele de *Nabucco* a la Royal Opera House de Londres, Nemorino de *L'elisir d'amore* al Festival de Glyndebourne i Alfredo de *La traviata* al Gran Teatre del Liceu. Havent evolucionat cap al repertori líric *spinto*, ha interpretat Gustavo d'*Un ballo in maschera* a l'Òpera Reial Sueca, Cavaradossi de *Tosca* a la Minnesota Opera i Don Jose de *Carmen* al Teatro de la Maestranza de Sevilla. Recentment ha cantat el rol titular de *Candide* al Barbican Centre de Londres, el de *Don Carlos* al Grange Park Opera i a l'Òpera de Flandes, i el duc de *Rigoletto* a la Calgary Opera i Komische Oper de Berlín. Al Teatro Real ha participat en *Il postino* (2013) i *Gloriana* (2018).

Biografies

José Antonio López, baríton

Graduat en cant pel Conservatori Superior de Música de València, ha actuat als principals escenaris nacionals, així com al Prinzeregententheater de Munic, Berwaldhallen d'Estocolm i Theater an der Wien de la capital austríaca. El seu repertori inclou els rols titulars de *Le nozze di Figaro* i *Don Giovanni*, Guglielmo de *Così fan tutte*, Papageno de *La flauta màgica*, Achilla de *Giulio Cesare*, Malatesta de *Don Pasquale*, oncle Sarvaor de *La vida breve* i Ned Keene de *Billy Budd*, com també els cicles de lied *Die schöne Müllerin*, *Winterreise*, *Tres sonets de Petrarca* de Liszt i les *Histoires naturelles* de Ravel. Ha col·laborat amb els directors Lorin Maazel, Neville Marriner, Josep Pons i Juanjo Mena. Recentment ha cantat l'oncle Santi d'*El caserío* al Teatro de la Zarzuela de Madrid, Don Pizarro de *Fidelio* al Teatro Cervantes de Màlaga i *La vanità del mondo* de Pietro Torri al Concertgebouw d'Amsterdam. Al Teatro Real ha participat en *Don Giovanni* (2015), *La damnation de Faust* (2009), *El público* (2015) i *Rodelinda* (2017).

Biografies

© Marco Borggreve

Orquesta Sinfónica de Galicia

Creada el 1992 per l'Ajuntament de la Corunya, té la seu al Palacio de Ópera d'aquesta ciutat. És una de les orquestres amb més projecció de l'Estat i una marca internacional amb seguidors de Youtube als cinc continents. Dima Slobodeniouk n'és el director titular des de la temporada 2013-14 i Víctor Pablo Pérez el director honorari. Orquestra resident del Festival Rossini de Pesaro (2003-2005), ho és del Festival Mozart de la Corunya des de la seva creació el 1998. Ofereix concerts en l'àmbit nacional i internacional; ha fet diverses gires per Alemanya i Àustria i a l'Amèrica del Sud (2007: Xile, l'Argentina, el Brasil, Uruguai). El 2009 es va presentar al Musikverein de Viena i el 2016 als Emirats Àrabs.

Ha col·laborat amb solistes destacats: A-S. Mutter, I. Faust, M. Pollini, K. Zimerman, G. Sokolov, F. P. Zimmermann, L. Kavakos, A. Volodos, M. Maisky, J. Perianes..., amb cantants reconeguts: E. Podles, P. Domingo, J. D. Flórez, T. Berganza, M. Bayo, A. Arteta, A. Murray, E. Marton, C. Chausson, C. Álvarez..., sempre sota la batuta de mestres rellevants: G. Dudamel, L. Maazel, N. Marriner, T. Koopman, G. Rozdestvenski, J. Mena, M. Pollini, J. López Cobos, A. Zedda, J. Pons i G. Nosedá, entre d'altres.

Ha enregistrat per als segells Deutsche Grammophon, Sony, BIS, EMI, Decca, Koch, Naïve, BMG i Arts; amb Manuel Barrueco va ser nominada al Grammy 2007 pel millor àlbum clàssic de l'any. El canal de Youtube de l'OSG és el més vist del sector a Espanya i dels més visitats a Europa, amb més de 96.000 subscriptors. Els seus vídeos van superar els 15 milions de visualitzacions el darrer any, des de 227 països. Aquest èxit internacional i les retransmissions en *streaming HD* iniciades la temporada 2014-15 li van valer la nominació al Classical: Next Innovation Award 2015.

Ha rebut la Medalla d'Or de la Real Academia Galega de Belas Artes i és Premi Cultural Galega da Musica 2010. L'OSG està finançada per l'Ajuntament de la Corunya, la Xunta de Galícia i la Diputació de la Corunya.

Biografies

© Ricardo Rios

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

És un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers vint-i-un anys. Del setembre del 2011 al juny del 2016 Josep Vila i Casañas va ser-ne el director titular. I des del setembre del 2016 Simon Halsey n'assumeix el càrrec de director artístic i des del 2018 Xavier Puig el de director principal. Jordi Armengol n'és el pianista.

Als seus components se'ls exigeix un alt nivell vocal i artístic, aspectes que aporten al grup un potencial que el converteix en un cor de gran qualitat. Ha estat dirigit per grans mestres, com René Jacobs, Marc Minkowski, Kent Nagano, Simon Rattle, Gustavo Dudamel, Daniel Barenboim, Christophe Rousset i Vladimir Jurowski. Des de l'any 2010 la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO).

Dels seus darrers compromisos internacionals, cal destacar el debut l'agost del 2017 als Proms de la BBC, un dels més grans festivals de música clàssica, que se celebra a Londres, i la gira amb Jean-Christophe Spinosi i l'Ensemble Matheus l'any 2018. Destaquen igualment les recents col·laboracions amb els cantants Philippe Jaroussky i Mark Padmore i els directors Daniele Gatti i Simon Carrington.

La temporada 2019-20 van destacar les col·laboracions amb l'Orquesta Sinfónica de Tenerife, amb l'*Oratori de Nadal* de Bach al desembre, i amb Paul McCreesh, els Gabrieli Consort & Players i el Cor Jove de l'Orfeó Català, amb *Les estacions* de Haydn per l'abril.

Biografies

© Ricardo Rios

Orfeó Català

És un dels cors amateurs de referència del país. Amb més de 125 anys d'història, va ser fundat el 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives per difondre el repertori coral català i universal amb la màxima excel·lència artística. Al llarg de la seva història, el cor ha estat dirigit per Lluís Millet i Pagès (1891-1941), Francesc Pujol i Pons (1941-1945), Lluís Maria Millet i Millet (1945-1977), Lluís Millet i Loras (1977-1981), Simon Johnson (1981-1983 i 1985-1988), Salvador Mas (1983-1985), Jordi Casas Bayer (1988-1998), Josep Vila i Casañas (1998-2015) i Simon Halsey (2015). Actualment, Simon Halsey n'és el director artístic, Pablo Larraz, el director principal, i Pau Casan, el pianista. Té la seu al Palau de la Música Catalana, declarat Patrimoni Mundial per la UNESCO.

L'Orfeó Català ha interpretat les obres més representatives del repertori coral i ha protagonitzant primeres audicions al nostre país d'obres importants, com la *Missa en Si menor* de Bach o *Les estacions* de Haydn. Ha estat dirigit per primeres batutes internacionals: R. Strauss, C. Saint-Saëns, P. Casals, Z. Mehta, F. Brüggen, M. Rostropóvitx, Ch. Dutoit, L. Maazel, D. Barenboim, S. Rattle i G. Dudamel, entre d'altres. Els darrers anys ha debutat a la Konzerthaus de Viena i a la Sala Gulbenkian de Lisboa, ha protagonitzat una gira per Itàlia amb la Mahler Chamber Orchestra, dirigits per D. Gatti, i ha actuat a Londres en dues ocasions, el 2015 al Royal Festival Hall de Londres i el 2017 al Royal Albert Hall debutant als Proms. L'octubre del 2017 va protagonitzar al Palau l'estrena europea de *Considering Matthew Shepard* de Craig Hella Johnson, sota la direcció de Simon Halsey.

Juntament amb els cors de l'Escola Coral de l'Orfeó Català, va protagonitzar al Grec Festival de Barcelona 2018 l'estrena a l'Estat espanyol de l'òpera participativa *El monstre al laberint* de Jonathan Dove (música) i Alasdair Middleton (llibret), en versió catalana de Marc Rosich, sota la direcció de Simon Halsey, en una producció del Grec Festival i la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Un dels compromisos internacionals més importants de l'Orfeó Català va ser la gira per la Xina, l'octubre del 2018, convidat pel Shanghai International Art Festival, en què oferí quatre concerts a tres ciutats del país asiàtic, així com la gira amb Gustavo Dudamel i la Filharmònica de Munic, al costat del Cor Cambra del Palau, tot actuant al Palau de la Música Catalana, Madrid, Palma i Munic (juny-juliol del 2019) amb la *Segona Simfonia* de Mahler. Al costat del Cor Jove de l'Orfeó Català va actuar per segona vegada als Proms de Londres (agost del 2019), amb el London Symphony Chorus i la London Symphony Orchestra, dirigits per Sir Simon Rattle, per interpretar l'oratori *Belshazzar's feast* de William Walton.

La temporada 2019-20 van destacar les seves actuacions amb la London Symphony Orchestra, dirigida per Sir Simon Rattle, al Palau de la Música Catalana.

Biografies

Escuela Superior de Música Reina Sofía

L'Escuela Superior de Música Reina Sofía està considerada una de les millors escoles d'Europa per a joves talents que volen dedicar-se professionalment a la música. Va ser fundada el 1991 per Paloma O'Shea com a centre d'alta formació professional amb un doble objectiu: donar suport al desenvolupament de joves músics i acostar la música a tots els públics.

Cada any al voltant de cent cinquanta estudiants provinents de més d'una trentena de països es formen amb professors internacionals prestigiosos a les instal·lacions de l'Escola, situada al cor de Madrid. La selecció d'alumnes es du a terme mitjançant un procés d'audicions en què l'únic criteri d'avaluació és el talent. La taxa d'admissió se situa en el sis per cent, una de les més exigents d'Europa. El sistema de matrícula gratuïta permet d'accedir a l'Escola a qui té el mèrit suficient.

L'aprenentatge dels alumnes a l'escenari és una part imprescindible de l'ideari acadèmic de l'Escola. Cada any organitza més de tres-cents concerts, en els quals els joves músics tenen l'oportunitat de mostrar al públic el fruit de la seva feina en diversos formats, tot destacant-hi les actuacions de l'Orquesta Sinfónica Freixenet de l'Escola, que en el decurs de la seva història ha estat dirigida per directors com ara Luciano Berio, Sir Colin Davis, Peter Eötvös, Pablo Heras-Casado, Zoltán Kocsis, Lorin Maazel, Yehudi Menuhin, Zubin Mehta, Andrés Orozco-Estrada o Antoni Ros Marbà, entre d'altres.

Des que es va crear, l'Escola ha format més de set-cents cinquanta músic que avui dia ocupen llocs destacats en orquestres, desenvolupen carreres exitoses com a solistes o bé es dediquen a la docència a joves músics a les millors escoles de música. Són antics alumnes, entre d'altres, Pablo Ferrández, Arcadi Volodos, Sol Gabetta, Eldar Nebolsin, Celso Albelo, Xabier Inchausti i Asier Polo.

Textos

Simfonia núm. 9, en Re menor, op. 125, “Coral”

Ludwig van Beethoven

(1770-1827)

“An die Freude”

Text de Friedrich von Schiller (1759-1805)

“Himne a l’alegria”

Traducció de Joan Maragall (1860-1911)

Recitatiu (baix):

O Freunde, nicht diese Töne!
Sondern lasst uns angenehmere
anstimmen, und freudenvollere.

*Germans: a fora tristeses! Altres
cants més joiosos entonats ara sien,
de joia ressonant.*

Solistes i cor:

Freude, schöner Götterfunken
Tochter aus Elysium,
wir betreten feuerstrunken,
Himmlische, dein Heiligtum!
Deine Zauber binden wieder,
was die Mode streng geteilt:
alle Menschen werden Brüder,
wo dein sanfter Flügel weilt.
Wem der grosse Wurf gelungen,
eines Freundes Freund zu sein
wer ein holdes Weib errungen,
mische seinen Jubel ein!
Ja, wer such nur eine Seele
sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer’s nie gekonnt, der Stehle
weinend sich aus diesem Bund!
Freunde trinken alle Wessen
an den Brüsten der Natur,
alle Gutten, alle Bösen
folgen ihrer Rosenspur.
Küsse gab sie uns und Reben,
einen Freund, geprüft im Töd;
Wollust ward dem Wurm gegeben,
und der Cherub steht vor Gott.

Joia, que ets dels déus guspira

generada dalt del cel:

vent de foc el pit respira

sota els plecs del teu gran vel.

Si ajuntar-se els cors demanen

que un mal vent va separant,

tots els homes s’agermanen

on tes ales van tocant.

Si fortuna generosa

ens ha donat un bon company

o companya graciosa,

cantarem amb més afany.

Sols si un cor hem fet ben nostre

forta veu podrem lluir;

però més d’un, girant el rostre,

fugirà plorant d’aquí.

Joia tots voldriem heure

bo i seguint son pas florit,

i de joia tot s’abeura

de Natura en l’ample pit.

Joia és bes i primavera,

joia bons amics ens féu;

goig fou dat al cuc en terra,

goig a l’àngel prop de Déu.

Tenor solista i cor masculí:

Froh, wie seine Sonnen fliegen
durch, des Himmels prächtgen Plan,
laufet, Brüder, eure Bahn,
freudig, wie ein Held zum Siegen.
Laufet, Brüder, eure bahn!

Goig! Els astres canten Glòria;

van pel cel rient triomfants.

Goig! Correm rient, germans;

herois som cantant victòria.

Abraceu-vos, homes ara!

Cor:

Freude, schöner Götterfunken
Tochter aus Elysium,
wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum!
Deiner Zauber binden wieder,
was die Mode streng geteilt:
alle Menschen werden Brüder,
wo dein sanfter Flügel weilt.
Seid umschlungen, Millionen!
Diese Kuss der ganzen Welt!
Brüder überm Sternenzelt
muss ein lieber Vater wohnen.
Ahnest du schon Schöpfer, Welt?
Such ihn überm Sternenzelt!
Über Sternen muss er wohnen,
Freude, schöner Götterfunken
Tochter aus Elysium,
wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum!
Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuss der ganzen Welt!
Ihr stürzt nieder, Millionen?
Anhest du den Schöpfer, Welt?
Such ihn überm Sternenzelt!
Brüder, überm Sternenzelt
muss ein lieber Vater wohnen!

Joia que ets dels déus guspira

generada dalt del cel:

vent de foc el pit respira

sota els plecs del teu sant vel.

Si ajuntar-se els cors demanen

que un mal vent va separant,

tots els homes s’agermanen

on tes ales van tocant.

Abraceu-vos, homes ara!

Un gran bes inflama els cels:

Germans, sobre els bells estels

hi ha l’Amor immens d’un pare.

Humilia’t, oh món, ara.

Creador de terra i cels,

dins la llum de mil estels,

dins la llum cerquem-te encara!

Joia que ets dels déus guspira

generada dalt del cel:

vent de foc el pit respira

sota els plecs del teu sant vel.

Abraceu-vos, homes ara!

Un gran bes inflama els cels!

Humilia’t, oh món, ara,

Creador de terra i cels,

Germans, sobre els bells estels

hi ha l’Amor immens d’un Pare.

Joia, que ets dels déus guspira

generada dalt del cel.

Joia, que ets dels déus guspira.

Friedrich von Schiller

Traducció: Joan Maragall

Formacions

Orquesta Sinfónica de Galicia

Concertino

Massimo Spadano

Violins I

Ludwig Dürichen
Dorothea Pamela Nicholas Nicholas
Angel Enrique Sanchez Marote
Stefan Utanu Utanu
Dominica A. Malec Andruszkiewicz
Roman Wojtowicz

Violins II

Adrian Linares Reyes
Clara Vázquez Ledesma
Gertraud Brilmayer-graser
Helle Birgitte Karlsson
Elena Pérez Velasco
Enrique Carlos Iglesias Precedo

Violes

Evgenia Petrova Petrova
Raymond Arteaga Morales
Despina Ionescu Ionescu
Jozef Kramar Kocian
Jeffrey Johnson

Violoncel

Rouslana Prokopenko Prokopenko
Ramon Solsona Massana
María Victoria Pedrero Pérez
María Antonieta Carrasco Leitón
Contrabaixos
Diego Marcelo Zecharies Villar
Risto Ilmari Vuolanne
Bruce Douglas Gwynn

Flautes

Claudia Walker
Mª Jose Ortuño Benito
Juan Ibáñez Briz

Oboès

David Villa Escribano
Tania Ramos Morado

Clarinets

Juan Antonio Ferrer Cerveró
Iván Cristóbal Marín García

Fagots

Steven Matthew Harriswangler Toth
Mary Ellen Harriswangler Olsen
Manuel Alejandro Salgueiro Garcia

Trompes

Nicolás Gómez Naval
Manuel Luis Moya Canos

Trompetes

Alejandro Vázquez Lamela
Thomas Walter Purdie

Trombons

Jon Etterbeek
Eyvind Sommerfelt
Oscar Vazquez Valiño

Timbaler

Jose Belmonte Monar

Personal técnico-administrativo

Andrés Luis Lacasa Nikiforov, Gerent
M^a De Los Angeles Cucarella López,
Coordinadora general
José Manuel Queijo Rodriguez,
Cap de producció
Javier Alvarez Vizoso, Cap de premsa
Daniel Rey Campaña, Regidor
Diana Romero Vila, Auxiliar d'arxiu
Montserrat Bonhome Barreiro,
Auxiliar de regidor
José Luis Rodriguez Bouzas, Xofer

Orfeó Català

Sopranos

Ardèvol, Elisenda
Calvet, Ma Del Mar
Carmona, Mireia
Castelltort, Sandra
Cordero, Beatriz
Estrada, Maite
Gallardo, Noemí
Giné, Mar
Torra, Marina
Torregrossa, Iris
Valls, Mireia

Contralts

Almunia, Judit
Arribas, Cristina
Fernández, Conxa
Jorba, Laia
Lorés, Àngels
Madrid, Sara
Marimon, Martí
Miró, Aurora
Recolons, Irene
Royo, Isis

Tenors

Caralt, Marc
Conesa, Fabián
Cos, Xavier
Flores, Emili
Martinez, Andreu
Martinez, Marc
Orriols, Bernat
Sansen, Robin
Vicens, Roger

Baixos

Ballestar, Esteban
Bernal, Adrián
Climent, Joan
Cob, Rodrigo
Garcia-Moll, Xavier
Gascón, Guillem
Martinez, Albert
Martinez, Alex
Pujals, Gerard
Torrens, Albert

Cor de Cambra

Sopranos

Campmany, Anna
Garriga, Miriam
Niebla, Anna
Tarragó, Mireia

Contralts

Arquimbau, Elisenda
Fantova, Eulàlia
Lladó, Margarida
Pujol, Magda

Tenors

Camós, Josep
Doñate, Martí
Fortea, Emili
Mas, Joan
Prat, Carles
Thomson, Matthew

Baixos

Bernal, Adrián
Climent, Joan
Cob, Rodrigo
Garcia-Moll, Xavier
Gascón, Guillem
Martinez, Albert
Martinez, Alex
Pujals, Gerard
Torrens, Albert

Alumnos de la Escuela Superior de Música Reina Sofia

Violins

Raquel Areal
Patricia Cordero
Anna Tanaka
Jacobo Christensen
Paula Mejía España

Viola

Raquel de Benito

Violoncel

Montse Egea

Contrabaix

Erik Martínez

Trompes

Clara Marimon
Marta Montes

Percussió

Guifré Balasch Ambrós

Argumentari de l'escola

L'Escuela Superior de Música Reina Sofía està considerada una de les millors escoles d'Europa per a joves talents que volen dedicar-se professionalment a la música. Va ser fundada el 1991 per Paloma O'Shea com a centre d'alta formació professional amb un doble objectiu: donar suport al desenvolupament de joves músics i acostar la música a tots els públics.

El projecte de l'Escola recolza en diversos pilars:

Màxim nivell del professorat

El claustre de professors de l'Escola està format per figures de gran prestigi internacional. Actualment l'Escola ofereix estudis de títol superior, màster i títol propi de violí, viola, violoncel, contrabaix, flauta, fagot, oboè, clarinet, trompa, trompeta, piano, cant i composició.

El talent com a únic criteri

Els alumnes accedeixen a l'Escola mitjançant un procés d'audicions en què l'únic criteri de selecció és el talent. Amb una taxa d'admissió que se situa en el sis per cent, l'Escola és una de les més selectives d'Europa. Cada any al voltant de cent cinquanta estudiants provinents de més d'una trentena de països es formen a l'Escola.

Matrícula gratuïta

La matrícula és gratuïta per a tots els alumnes. A més, l'Escola disposa d'un sistema de beques i ajudes econòmiques diverses per facilitar que els alumnes puguin resoldre totes les seves necessitats durant el curs.

Ensenyament personalitzat

L'Escola afavoreix una intensa relació entre professor i alumne i un programa amb un pla personalitzat de classes individuals i també col·lectives per a cada alumne. A més, durant el curs grans artistes i pedagogs imparteixen lliçons magistrals com a complement de la seva formació troncal.

L'escenari és una prolongació de l'aula

L'aprenentatge a l'escenari és un principi clau de l'ideari de l'Escola. Els més de tres-cents concerts que organitza, tant al seu propi auditori com en escenaris de tot Espanya, faciliten als alumnes l'oportunitat d'actuar en recital, música de cambra, com a solistes amb orquestra i en les diverses formacions orquestrals de la mateixa Escola. Cada alumne actua de mitjana en una vintena de concerts l'any.

Generació d'ocupació

Els més de set-cents cinquanta alumnes de l'Escola desenvolupen la seva carrera musical en més de dues-centes ciutats, tot ocupant-hi llocs destacats en orquestres, com a solistes o bé ensenyament a joves músics a les millors escoles de música.

Instal·lacions excepcionals

L'Escola està situada al cor de Madrid, al costat del Palacio Real i el Teatro Real, en un edifici modern de 5.000 m². Disposa d'un auditori amb 351 butaques, grans aules, cabines estudi, mitjans audiovisuals i una biblioteca.

També et pot interessar

Simfònics al Palau

Dissabte, 26.09.20 - 18.30 h

Sala de Concerts

Alícia Amo, soprano

Beñat Egiarte, tenor

Toni Marsol, baríton

Cor Jove de l'Orfeó Català

Orquestra Simfònica del Vallès

Xavier Puig, director

M. Lauridsen: *O nata lux*

C. Orff: *Carmina Burana*

Preus: 18, 32, 42, 52 i 68 euros

Palau Piano

Dimarts, 06.10.20 - 20 h

Sala de Concerts

Francesco Tristano, piano

Obres de Bach, Bull, Tristano i Mussorgsky

Preus: 20, 30 i 38 euros

Simfònics al Palau

Dissabte, 10.10.20 - 18.30 h

Sala de Concerts

Birgit Kolar, solista i directora

Orquestra Simfònica del Vallès

W. A. MOZART: obertura

de *Don Giovanni*

W. A. MOZART: *Concert per a violí*

i orquestra núm. 5

en La Major

W. A. MOZART: *Simfonia núm. 38,*

en Re major,

KV 504, "Praga"

Preus: 18, 32, 39, 52 i 68 euros

LA MÚSICA INSPIRA A LOS LÍDERES A CONSTRUIR UN MUNDO MEJOR

**FUNDACIÓN
GUSTAVO
DUDAMEL**

WWW.FUNDACIÓNDUDAMEL.ORG

Pasión por la música

Taking your passion beyond

www.santanderprivatebanking.com

  @santanderpb

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTRUMENTAL ASSOCIATION OF EUROPEAN MUSICIANS

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Amb el patrocini de:

Santander
Fundación

Amb la col·laboració de:

THE GUSTAVO
DUDAMEL
FOUNDATION

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

També et...